

Thơ Nguyễn Du Trong Thi Tập Đoạn Trường Tân Thanh

Mùa Thu vàng nổi nhớ, ai đỡ lá giùm ai? Cả cánh rừng đang bay, bay về đâu trên núi?

Có nhiều khi câu hỏi / không có câu trả lời! Lá nhẹ nhàng khi rơi / cũng không buồn xào xạc...

Một thời xưa trận mạc / thấy lá rơi là buồn, nghĩ chắc những linh hồn đang theo mình từng bước?

Buồn thêm khi gió ngược / lá bay về xóm làng / nghĩ những hồn lang thang / chắc về thăm quê quán?

Đường đi của viên đạn / rách bao nhiêu tình yêu? Nhớ quá đi những chiều / khói lam không thấy hiện...

Đoạn Trường Tân Thanh quện / câu nào thương quá thương? Tại sao thơ đoạn trường, Nguyễn Du viết và khóc?

Nguyễn Du từng thao thức / giữa rừng Thu hồi nao? "Người lên ngựa, kẻ chia bào, rừng phong Thu đã nhuộm màu quan san!" (*).

Chuyện chia ly dặm ngàn, bao giờ cũng buồn vậy...ngay cả khi nhìn thấy "ngô đồng một lá rơi"?

Em của anh em ơi / anh đang đứng trên phố / lá vàng bay đầy lộ / mùa Thu buồn chứa chan...

Câu thơ không dấu than. Cũng không cần dấu chấm. Muốn nói thêm nhiều lắm / lòng anh đang nhớ em...

Hay là em viết thêm / giùm cho anh...rồi nhớ? Lá vàng rơi đừng đỡ / để lá bay...lá bay...

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Nguyễn Du trong thi tập Đoạn Trường Tân Thanh.